

[Inger Gautier Schmit.]

paa deres Vej, tager ud paa Restaurationer og nyder Spiritus o. s. v., er det at indlade sig paa Ting, som gode unge Piger ikke bør indlade sig paa.

Der bør derfor absolut her trækkes en Grænse mellem, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er tilladt. Det vil ikke baade Kvinderne i Fremtiden, hvis den Frihed, de har faaet gennem Lovene og paa mange andre Maader, skal medføre, at de sætter sig ud over alt, at de optager Mændenes daarlige Vaner og mener, at Friheden har ingen Grænser. Jeg synes netop, at den Oplevelse, vi har haft i disse Dage, og som absolut vil være en smertelig Oplevelse for disse to unge Piger og maaské vil lægge sig som en Skygge over en hel Del af deres Ungdom, har de selv i nogen Maade foranlediget, hvor beklageligt det end er.

Den anden Ting, jeg vil omtale ganske kort, er den Forvirring ude i Befolkningen, som fremkaldes ved Frifindelseskendelserne af Nævninger udtalt overfor Mennesker, der selv erklærer sig skyldige overfor Lovene. Der er en hel Del sund Sans ude i Befolkningen, og den sunde Sans reagerer; den reagerer tidt overfor Nævningekendelser, den reagerer overfor Ministerkendelser, den reagerer overfor Pressesensationer; der er heldigvis en hel Del sund Sans i Befolkningen, og den har saa sandelig ogsaa paa dette Omraade som paa andre givet sig til Kende. Derfor er det i højeste Grad heldigt, hvis der kan blive taget en Drøftelse op, som kan føre ind i Tilstanden, som kan forhindre en saadan Krænkelser og Forvirring af Retsbegrebet her i Landet.

Der har i de allersidste Dage i Pressen været udtalt, at den højtærede Kirkeminister tænker paa at nedlægge Stiftskasserembederne, først et, som er ledigt i Øjeblikket, men at Ministeren havde til Hensigt at forfølge dette. Jeg har vanskeligt ved at tro, at det forholder sig rigtigt, at den højtærede Minister allerede skulde have udtalt sig i saa Henseende til Pressen, idet dette Spørgsmaal ligger til Behandling i det kirkelige Udvalg, og jeg vanskeligt kan tænke mig, at Ministeren allerede nu, inden det kirkelige Udvalg har afgivet sin Betænkning, skulde have truffet Beslutning i saa Henseende. Jeg vilde meget gerne, at den højtærede Kirkeminister dementerede disse Udtalelser, at vi i hvert Fald fik Klarhed over, hvorvidt Ministeren er kommet med saadanne Udtalelser, hvilket jo i høj Grad vil have Betydning for hele Opfattelsen af Ministerens Stilling til dette meget vigtige Spørgsmaal.

Saa vil jeg kun lige til Slut omtale en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen sluttede sin Tale med forleden Dag, idet han i Anledning af det Lovforslag, som vi kan vente os, og som vi med stor Interesse imødeser fra den højtærede Socialminister, udtalte:

„Vi vil da haabe, at vi kan naa til det største Resultat, vi endnu har haft i nogen Rigsdagssamling, nemlig at faa dette store Forslag, som betyder Fattigdommens Udryddelse, vedtaget“.

Jeg studsede ved dette Udtryk. Nu ved jeg godt, at man ikke altid skal hænge sig for meget i Ordformen, men jeg vil alligevel sige, at hvis det ærede Medlem og Socialdemokratiet i Almindelighed vil tage dette som en Overskrift over den store sociale Reform, saa synes jeg, man gør en stor Uret, saa synes jeg, at man lover noget, som man aldeles ikke kan love den danske Befolkning.

Fattigdommens Udryddelse kan ikke ske gennem et Lovforslag, lad det saa være saa udmærket, saa gennemtænkt, saa velunderet med Midler, som tænkes kan. Fattigdommens Udryddelse staaer i Forbindelse med mange forskellige Faktorer; det er ikke alene økonomiske Forhold, men det er i højeste Grad moralske Forhold, der spiller ind her. Det vil jeg gerne have, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen vil indrømme mig, for at det ikke skal gaa rundt i alle Bladene Landet over: Vi vil afskaffe Fattigdommen, og hvis de andre Partier ikke vil gaa med til at gennemføre denne sociale Reform, er det, fordi de vil holde fast paa Fattigdommen i dette Land. Det vil vi ikke have siddende paa os, og derfor vil jeg gerne have, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtaler sig nærmere om denne Sætning.

Jeg tror, at der desværre altid i nogen Maade vil være Fattigdom paa Jorden, fordi Menneskene ofte lever paa et saa svagt Grundlag, kan jeg sige, moralsk set, og Fattigdom ofte i højeste Grad knytter sig hertil.

Jeg kan blot i denne Forbindelse nævne de ganske overordentlige uhyggelige og tiltagende Gasmord, som vi i dette Aar har oplevet, og som jo, maa jeg sige, har rystet os alle sammen paa det dybeste. Jeg tror desværre ikke, at det alene er Lovforanstaltninger, der kan afskaffe disse Gasmord, de staaer i Forbindelse med saa mange andre moralske og personlige Forhold i Befolkningens Liv, Forhold, som man maa komme til Hjælp ad helt andre Baner; men jeg kunde godt ønske at forespørge den højtærede Justitsminister, om man ikke blot ved